

let har opstillet, skrive sig direkte eller indirekte fra min Ringhed, forsaavidt som det er, hvad jeg fuldt og oprigtig paastjønner, Rettelser, foretagne i Anledning af de Ytringer, som jeg tillod mig at fremsætte ved denne Sags 1ste Behandling, og senere gjorde gjældende i Udvalget. Jeg paastjønner det overordentlig, men jeg veed ikke, hvorfor man saa vil sige, at jeg slet ingen Medvirkning har ydet ved denne Sags Behandling. Jeg vil ikke være vidtløst, men blot nævne dem efter hinanden. Lager man Endringsforslagslisten for sig, vil man finde, at f. Ex. det Endringsforslag, hvorved Varigheden af det Ophold, der skal begrunde Skattepligt i Kommunen, er bleven forlænget fra 1 til 2 Maaneder, er et Forslag, med Hensyn til hvilket jeg gjorde Bemærkninger ved Sagens 1ste Behandling. Jeg ønskede ganske vist noget Mere, men jeg paastjønner allerede, at man er gaaet til 2 Maaneder. Endringsforslaget om Begrænsningen af Betingelserne for, at Embedsmænd ere skattepligtige i den Kommune, hvor de have Embede, men ikke bo, er overensstemmende med de Bemærkninger, jeg fremsførte, og jeg skal yderligere tilføje, at jeg endogsaa er Skyld i Affattelsen af Endringsforslaget, saaledes som det foreligger. Jeg maa ogsaa i høi Grad paastjønne, at man har taget Hensyn til mine Bemærkninger med Hensyn til det Endringsforslag, hvorved man opgiver at kræve Formueskat af Staten. Og saa i det Endringsforslag, hvorved man har opgivet at inddrage Formuen under den interkommunale Bestatning, ser jeg en Hjælpstjærelse af de Grænderinger, som jeg tillod mig at fremsætte ved denne Sags 1ste Behandling, og hvorved jeg gjorde opmærksom paa, at dette Forhold i Udfæstet var meget uklart, idet den ene af de ærede Forslagsstillere sagde, at det var Mening, at Formuen skulde inddrages under den mellemkommunale Bestatning, og et andet æret Medlem sagde, at det var aldeles ikke Mening. Jeg finder nu, at man har handlet rigtig ved at drage Formuen bort derfra, og jeg paastjønner det. Overligningskommissionens Sammensætning var ogsaa et Punkt, som jeg tillod mig at henlede Opmærksomheden paa det Uheldige ved, hvor lidet betryggende det var, og jeg har ogsaa i saa Henseende fuldstændig funnet slutte mig til, at man holdt sig til Overligningskommissionen i dens nuværende Sammensætning, idet den nuværende Sammensætning, som jeg tillod mig at bemærke ved 1ste Behandling, forekommer mig mere betryggende. Men endelig, og det er især det, jeg paastjønner, og som jeg høilig maa erkjende, have de

ærede Herrer i en meget væsentlig Grad inøbetømmet den Hovedindvending, jeg fremsatte, nemlig mod Lovforslagets § 14, denne sørgelige Paragraf, hvorved man vilde paalægge Enhver, selv den allerringest Stillede Stat, f. Ex. heri Kjøbenhavn vilde man inddrage alle de jeg tror 12,000, Snygger, fremdeles Tjenestetjener, Arbejdere under en Bestatning, som de vistnok overordentlig daarlig kunne taale, og som de hidtil have været fri for, ikke at tale om en Mængde andre ugunstigt Stillede, der vilde blive inddragne derunder. (Afbrudelse.) Sa, ganske vist bør de have en ordentlig Løn, men de have bedre af at faae den og dog være frie for Skat. Dette var efter min Mening et ganske fortviolet Princip, og det glæder mig at se, at man er kommen bort derfra, og at man nu ikke, saaledes som ved første Behandling, finder, at det vidner om Ringagt mod den simple Mand at sige, at hans Selvfølelse ikke vilde blive høvet ved, at han kom til at betale Skat til Kommunen. Dette er man nu heldigvis kommen over, og det sætter jeg særdeles stor Pris paa. Men jeg tilstaar, at jeg ganske vist ikke kan følge Flertallet i den Maade, hvorpaa det har søgt at ordne dette Forhold, thi jeg erkjender, at det er en særdeles stor Tilnærmelse og Inøbetømmen, der er vist. Jeg kan nemlig ikke sjiønne, at det kan være rigtigt at lade Kommunerne have et saa umaadeligt Spillerum, som man her har villet give dem i den nye § 13. Jeg kan godt forstaa, at de under Tryk af den Mangel paa Oplysninger, som ogsaa paa dette Punkt gjør sig gjældende, sige: Vi ville ikke afgjøre Sagen endelig ved Lov, vi ville overlade den til Kommunerne, og jeg kan ogsaa godt forstaa, at der kan være taget noget Hensyn til, at der kan have udviklet sig forskellige Forhold i de forskjellige Kommuner, men jeg kan ingenlunde erkjende, at det er rigtigt at overlade Kommunerne et saa uhyre Spillerum som det, at Afdraget kan sættes mellem 200 og 2,000 Kr. og overlade det til Kommunernes Afgjørelse, ligesom ogsaa, at det Beløb, hvormed Stat indtræder, kan variere mellem 6,000 og 1,500 Kr. Det er efter min Formening en altfor overdreven Latitude. Det forekommer mig, at man meget vel kan afgjøre Sagen saaledes, som jeg har tilladt mig at antyde ved det Forslag, jeg har indført i den Del af Betænkningen, hvorefter man sætter et forskjelligt Afdrag for Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landet, og om end de Tal, som der ere foreslaede, ikke skulde være fuldstændig passende — derom kan der jo disputeres — tror jeg ikke, at Forskjellighederne indenfor de enkelte